

מת (פתח תקווה) 32762-01-26 - מדינת ישראל נ' דוד בנדוד (עציר)

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"ת 32762-01-26 מדינת ישראל נ' בנדוד(עציר)
תיק חיצוני: 015790/2026

לפני כבוד השופטת מורן אדרי טרבלסי

מדינת ישראל

המבקשת:

נגד

דוד בנדוד (עציר)

המשיב:

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו העסקת עובד זר שלא כדין.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 11/1/26, העסיק המשיב שוהה בלתי חוקי, בעסקו, בדירה בנתניה. המשיב העסיק את השוהה הבלתי חוקי בתאריך נוסף במהלך חודש ינואר 2026.

כתב האישום ובקשת המעצר הוגשו ביום 12/1/26, וב"כ המשיב עתר לשחרר המשיב לחלופת מעצר עוד בטרם צילום חומר הראיות תוך שהסכים לקיומן של ראיות לכאורה. הסכמתו זו, ניתנה נוכח עדות השוהה הבלתי חוקי, המהווה ראיה לכאורה למיחוס למשיב. יחד עם זאת, ישנו כרסום מסוים בראיות כבר בשלב זה, נוכח העובדה שמדובר במילה כנגד מילה ומשלא ניתן לתת אימון בשוהה הבלתי חוקי.

ב"כ המשיב טען כי השוהה הבלתי חוקי, הציע עצמו לשפץ דירה בבעלות המשיב, המשמשת ל"אייר בי אנד בי", הציג למשיב אישורים והמשיב הוטעה לחשוב שמדובר בעובד חוקי. לא ניתן לתת אימון בגרסתו של השוהה הבלתי חוקי, שלא הציג אישורים למשיב, שכן עשה זאת על מנת לא להפיל עצמו גם בעבירת הזיוף. השוהה הבלתי חוקי, הודה בפני החוקרים כי שיקר למשיב, עת מסר לו שהוא מטייבה. העובדה כי שיקר מלמדת כי לא ניתן לתת בו אימון. המשטרה לא ביצעה חיפוש על גבי

עמוד 1

השווה הבלתי חוקי ולא ביררה עד תום את אמיתות גרסת המשיב. זאת ועוד, מדובר במשיב נעדר עבר פלילי, צעיר, הסובל מסכיזופרניה.

ב"כ המבקשת מנגד, טענה כי המשיב היה מודע לעובדה שמדובר בשווה בלתי חוקי ולמצער עצם את עיניו לגבי עובדה זו. על המשיב היה לבדוק באופן אקטיבי, כי לעובד ישנו אישור לעבוד בישראל ושמלא עשה כן, העסיק עובד זר שלא כדין בישראל. לדידה, בניגוד לגרסת המשיב, העובד הזר הבלתי חוקי, מסר בחקירתו כי לא הציג לו אישורים ורק הסתפק בכך שאמר לו שהינו מטייבה. עובדה זו אינה פותרת את המשיב מחובתו לוודא כי המשיב הינו שווה לא חוקי.

דין והכרעה

לאחר שהקשבתי לטיעוני ב"כ הצדדים, עיינתי היטב בתיק החקירה וצפיתי בחומר הדיגיטלי הקיים בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי יש בכוחו של חומר הראיות שהונח לפניי כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית להרשעת המשיב. יחד עם זאת, ניתן כבר עתה לקבוע כי קיימת חולשה ראייתית.

כידוע, בדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים על בית המשפט לבחון האם קיימת תשתית ראייתית לכאורית להרשעת הנאשם. לשם כך, נדרש בית המשפט לבחון האם חומר הראיות הקיים מצביע על סיכוי סביר להרשעת הנאשם, בהנחה שהראיות יעברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי (בש"פ 2281/20 אבו עאבד נ' מדינת ישראל (8.4.20)).

כפי שנקבע בפסיקה, "קיומן של ראיות לכאורה, לצרכי מעצר עד תום ההליכים, נקבע לפי המבחן של "אם נאמין": "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?" (בש"פ 215/19 סלאימה נ' מדינת ישראל (22.1.19)).

כידוע, לצורך החלטה בדבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להרשעת נאשם במשפט, אין בית המשפט נדרש לעמוד על משקלן של הראיות או לקבוע ממצאים בכל הקשור לשאלת מהימנות עדים (בש"פ 1597/20 מדינת ישראל נ' אבו סעב (11.03.2020)) ובש"פ 916/17 רבי נ' מדינת ישראל (15.2.18)) כמו כן, אין בית המשפט נדרש, בשלב זה, לטענות בדבר הגנה מן הצדק (בג"צ 230/07 עטון נ' מדינת ישראל (01.03.2007)), אכיפה בררנית (בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל (14.10.2012)) או אי חוקיות פעולת המשטרה (בש"פ 5966/15 אבו סאלח נ' מדינת ישראל (06.10.2015)). די בכך שבית המשפט משתכנע בדבר קיומו של פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום (בש"פ 3144/20 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.2020)).

העולה מן המקובץ הוא, שדי בשלב זה בעדות השווה הבלתי חוקי על מנת להוות ראיה לכאורה להוכחת המיוחס למשיב.

יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מן העובדה, שישנו קושי לתת אימון מלא בגרסת השוהה הבלתי חוקי, וזאת נוכח סתירות ובקיעים, העולים מגרסתו, כאמור לעיל:

1. השוהה הבלתי חוקי, מסר בחקירתו הראשונה כי המשיב עוד לא שילם לו והיה אמור לשלם לו "היום" 500 ₪ ליום (חקירת זיאד בלחאוי מיום 11/1/26 10:48 ע'5 ש' 41-38). גם בעימות חזר על כך (ע' 1 ש' 6-5). רק בחקירתו לאחר העימות ולאחר שהוטח בפניו כי קיבל מהמשיב כבר 1200 ₪ מסר כי שילם לו חלק מהכסף, חלק קטן (על אף שמודה שמדובר ב- 800-1000 ₪ שהם יותר מ-500 אותם כביכול נשאר לו לקבל אודות יום העבודה הנוסף). כשהוטח בפניו ששיקר ענה "אולי טעיתי"... "אולי שכחתי" (חקירה מיום 11/1/26 14:43 ע' 2 ש' 29-20). בחקירה זו מטיח בו החוקר כי הוא משקר ומשנה את גרסאותיו ללא הרף. ניתן להיווכח מצפייה בחקירה זו, אודות מבוכתו של השוהה הבלתי חוקי כשנתפס בשקריו (על אף שמרבית החקירה בשפה הערבית).

2. בתרגיל חקירה שבוצע לשוהה הבלתי חוקי ולמשיב, אומר השוהה הבלתי חוקי למשיב כשנשאלו לבד "תזרוק הכל על חליל". השוהה הבלתי חוקי נחקר על כך ומודה שאמר זאת "כי חליל הביא אותי, הוא רוצה לסבך אותי שנתי לו אישור מזויף" (חקירה מיום 11/1/26 14:43 ע' 4 ש' 11). אם אכן כך הדבר, מדוע לא אמר לו שנשאלו לבד - למה אתה משקר ואומר שהצגתי לך אישור מזויף? מדוע בחר לומר לו "תזרוק הכל על חליל"? ברי כי השוהה הבלתי חוקי ניסה לשבש חקירה ולהסתיר את האמת. הכיצד ניתן לתת אימון מלא בדבריו? במאמר מוסגר יצוין כי המשיב מסר דברים אלו בדיון בבית המשפט, מבלי לדעת שהדברים מצויים בחומרי החקירה או הוטחו בשוהה הבלתי חוקי.

3. המשיב מסר כי היכרותו עם המשיב היתה במסגרת היכרות עם אדם בשם "חליל" ששיפץ עבורו מלכתחילה את הדירה ועזב יחד עם כלי עבודה בשווי 4000 ₪. את כלי העבודה מסר לשוהה הבלתי חוקי ועל מנת שהאחרון יחזיר לו את כלי העבודה היה עליו להעסיק אותו ולשלם לו חלק מחוב שהיה לחליל כלפיו, שכן השוהה הבלתי חוקי עבד תחילה אצל חליל וחליל לא שילם לו. השוהה הבלתי חוקי הכחיש כל זאת וציין כי המשיב וחליל רבו והדבר כלל לא קשור אליו והוא לא יודע למה המשיב אמר זאת (חקירה מיום 11/1/26 14:43 ע' 4 ש' 16-19). זאת בניגוד למה שאמר מלכתחילה בעדותו על כך שמחק את הטלפון של חליל "אין לי, פעם היה, הוא לא אדם ישר, מחקתי את הטלפון שלו...". (עדות מיום 11/1/26 10:49 ע' 6 ש' 68). נראה כי לא הייתה למשיב סיבה לבדות גרסה זו, אם לא היה בה אמת.

4. השוהה הבלתי חוקי הודה בחקירתו כי שיקר למשיב ואמר שהוא מטייבה. ברי, כי לא ניתן לתת אימון מלא בדבריו של אדם שהודה ששיקר כבר פעם אחת. כיצד ניתן לדעת שלא משקר פעם נוספת?

5. השוהה הבלתי חוקי מסר בחקירתו כי נכנס לישראל שלא כחוק לפני כשבועיים ועבד אצל המשיב יומיים. עשה הפסקה וחזר לעבוד שוב ביום מעצרו. לאחר מכן, שינה את גרסתו ומסר כי מכיר את המשיב לפני כשבוע שהתחיל לעבוד אצלו. המשיב מנגד, טען כי השוהה הבלתי חוקי עבד אצלו ביום רביעי וביום המעצר (יום ראשון). אף התביעה לא אימצה את

גרסתו של השוהה הבלתי חוקי אלה את גרסת המשיב, עת שצינה בכתב האישום כי המשיב העסיק את השוהה הבלתי חוקי ביום 11/1/26 וביום נוסף במהלך חודש ינואר (שבועיים קודם - אינם חודש ינואר).

מהמקובץ לעיל, עולה כי קיים קושי, אף בשלב זה, לתת אימון מלא בגרסת השוהה הבלתי חוקי, על פיה לא הציג למשיב אישורים ועניין זה צריך להתברר כדבעי במסגרת התיק העיקרי.

במאמר מוסגר אציין, כי שאלת ביצוע חיפוש על גבי השוהה הבלתי חוקי על מנת לבחון האם נושא על גופו או בחפציו אישורים, אינה רלוונטית, שעה שהמשיב טען כי האישורים הוצגו לו ביום רביעי בעוד שהמשיב נעצר רק ביום ראשון.

נוכח כל האמור לעיל אני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה למיוחס למשיב, אך קיימת חולשה בראיות אלו.

וכעת - לשאלת עילת המעצר וחלופת מעצר -

ברי, כי העבירה המיוחסת למשיב בכתב האישום הינה עבירה חמורה, המקימה עילת מעצר ברורה. העסקה והלנה של שוהים בלתי חוקיים מקימה סכנה ממשית כלפי הציבור ומעודדת את כניסתם של שוהים בלתי חוקיים לארץ. לצערנו אנו נתקלים במקרים בהם שוהים בלתי חוקיים, אשר נכנסו לישראל ללא היתר ביצעו פיגועים רצחניים. רק לאחרונה, שוהה בלתי חוקי נטל רכב ממעסיקו, דרס ודקר אזרחים תמימים. דברים אלה נכונים בעת שגרה ובמיוחד בעת מלחמה/תקופה ביטחונית רגישה הסוררת במדינתנו בשנים האחרונות.

בית המשפט המחוזי מרכז, קבע כי בעבירות אלו בדרך כלל יש לעצור עד תום ההליכים במקרים החמורים ובמקרים החמורים פחות ניתן להסתפק במעצר באיזוק אלקטרוני גם כשמדובר בהסעה או העסקה של שב"ח אחד לזמן קצר ובמשיבים צעירים נעדרי עבר פלילי (ראה עמ"ת 49631-12-25 ועמ"ת 54297-12-25 והפסיקה המוזכרת שם).

יחד עם זאת, במקרה שבפנינו, נראה כי ניתן להסתפק במעצר בית בפיקוח בלבד ללא מעצר באיזוק אלקטרוני. זאת, מהסיבות הבאות:

מקבילית הכוחות והחולשה הראייתית אותה קבעתי;

העובדה כי גם אם ניתן אימון מלא בגרסת השוהה הבלתי חוקי הרי מדובר בעצימת עיניים בלבד, שכן השוהה הבלתי חוקי מסר שהמשיב לא ידע שהוא שוהה בלתי חוקי ומסר לו שהוא מטייבה (ראה גם סרטון 1 נומרטור 01:26 וכן דו"ח תובנות מצלמות גוף). השוהה הבלתי חוקי אף מסר "אם הייתי אומר לו שאני מהשטחים אז אולי לא היה מעסיק אותי" (11/1/26 10:49 ע' 5 ש' 49). לדידי, כשעסקינן

במסוכנות, יש הבדל בין מודעות לבין עצימת עיניים ויש לשקול זאת במכלול השיקולים;

היות המשיב צעיר לא עבר פלילי שזוהי לו ההסתבכות הראשונה עם החוק (לעניין זה ראה עמ"ת 14042-04-25 שם שוחרר למעצר בית מעסיק צעיר נעדר עבר שהעסיק 3 שבחים במאפייתו לפרקי זמן שונים);

נסיבותיו האישיות של המשיב - היותו חולה סכיזופרניה לדבריו (לא התגייס לצבא בשל כך).

נוכח כל האמור לעיל, ובכפוף לבחינת מפקחים מתאימים, אני מורה על שחרור המשיב בתנאים הבאים:

1. מעצר בית מלא ומוחלט בכתובת שתקבע בדין הנדחה בפיקוח לסירוגין של המפקחים שייבחנו בדין הנדחה.
2. איסור יצירת קשר, בין במישרין ובין בעקיפין, עם מי מהמעורבים בתיק.
3. מוצא בזאת צו איסור יציאה מן הארץ נגד המשיב.
4. המשיב מתחייב להתייצב לדיון במשפט או בערעור או לנשיאת עונשו, בכל מועד שיידרש, וכן יימנע מלשבש הליכי חקירה או משפט.

להבטחת תנאי השחרור, וכתנאי לביצועם, ימולאו התנאים הבאים:

1. המשיב יחתום על התחייבות עצמית על סך 30,000 ₪.
2. תיחתם ערבות צד ג' על סך 30,000 ₪, על ידי כל אחד מהמפקחים שיאושרו.
3. המשיב יפקיד ערובה במזומן בסך 10,000 ₪. 5000 ₪ כתנאי לשחרור והיתרה עד ליום 21.1.26 שעה 12:00.

מובהר למפקחים, כי מטרת הערבות עליה יחתמו היא להבטיח את תנאי השחרור ואת התייצבותו של המשיב לדיונים בבית המשפט, ומובהר למשיב כי כל יציאה לא מאושרת ממקום מעצר הבית, או הפרה אחרת של התנאים שפורטו לעיל, עלולה להביא למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, ולחילוט הערבויות הכספיות.

לא יעמוד המשיב בתנאי הערבות, יותרו במעצר עד החלטה אחרת ויובא לתזכורת ערבויות ביום 14.1.26 בשעה 11:00.

דיון לבחינת המפקחים ייתקיים ביום 13/1/26 בשעה 09:00 בפני כב' הש' קלייטמן.

מובהר כי החלטה זו תכנס לתוקף רק בכפוף לאישור מפקחים בדין הנדחה.

עמוד 5

התביעה תוכל לבקש עיכוב ביצוע בדיון הנדחה.

המשיב יוותר עצור עד החלטה אחרת.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשפ"ו, 13 ינואר 2026,
בהעדר הצדדים.